

Εκδήλωση – Η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Γιατί ο φόβος την αναπαράγει (Θεσσαλονίκη)

Το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη το 2024 ήρθαμε αντιμέτωποι με ένα πρωτοφανές για τα δεδομένα της πόλης σκηνικό κρατικής καταστολής.

Μετά το τέλος της πορείας για τα 16 χρόνια από την δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από την αστυνομία, εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες αναγκάστηκαν να φύγουν προς την πλατεία Ναυαρίνου και την οδό Τσιμισκή, μιας και όλη η περιοχή γύρω από την Ροτόντα ήταν αποκλεισμένη από κάθε λογής κατασταλτικές δυνάμεις.

Εκεί οι δυνάμεις των ΜΑΤ ακολούθησαν τον κόσμο και μετά από λίγο τους επιτέθηκαν χωρίς καμία αιτία, προβαίνοντας στην προσαγωγή 112 ατόμων, η οποία το ίδιο βράδυ μετατράπηκε σε σύλληψη για όλους/ες (!) με μοναδική κατηγορία αυτή της διατάραξης κοινής ειρήνης (!!). Ενώ και την επόμενη ημέρα επιτέθηκαν με μανία σε ανθρώπους στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, κυνηγώντας τους μέχρι και το ύψος του Υπουργείου, χωρίς να έχει προηγηθεί το παραμικρό επεισόδιο (σε αντίθεση με όσα αναφέρουν για όλα αυτά τα καθεστωτικά, τοπικά και μη, ΜΜΕ).

Το περιστατικό αυτής της αυθαίρετης, τυφλής και ανεξέλεγκτης επίδειξης ισχύος, από την μεριά του κράτους και των κατασταλτικών δυνάμεων, έρχεται να προστεθεί σε μία σειρά γεγονότων πρωτοφανούς αστυνομικής βίας που εξελίσσονται τους τελευταίους μήνες στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Δεν μπορούμε, ωστόσο, να μην συνδέσουμε το περιστατικό αυτό με αντίστοιχα που συνέβησαν εκείνη την ημέρα αλλά και καθημερινά σε άλλες πόλεις της Ελλάδας και ιδιαίτερα στην Αθήνα, όπου εκατοντάδες διαδηλωτ(ρι)ες προσήχθησαν με βίαιο τρόπο, κάποιοι από τους/τις οποίους/ες, μάλιστα, αναγκάστηκαν να περάσουν μέρες ολόκληρες σε συνθήκες κράτησης. Αλλά και με το Νέο Ποινικό Κώδικα που είναι ουσιαστικά ο Ποινικός Κώδικας του Εχθρού που στοχεύει ακριβώς σε όποιον/α αντιστέκεται και σε

ολόκληρη την κοινωνία.

Η θέση μας είναι αυτονόητη και δίπλα στους/στις συλληφθέντες/ίσες απέναντι στον φόβο και στον ζόφο που προσπαθούν να καλλιεργήσουν. Να μη συνηθίσουμε ούτε την καταστολή ως κανονικότητα ούτε τον φόβο ως καθημερινό. Να αντιμετωπίσουμε το κράτος, που εξαπολύει την επίθεση του σε κάθε τι ριζοσπαστικό, στην ίδια την κοινωνία και τις αντιστάσεις της, με όρους συλλογικούς, δημιουργικούς, αλληλέγγυους.

Το κράτος μισεί τον Δεκέμβρη, μισεί το μήνυμα της εξέγερσης, μισεί τον κόσμο που τον υπερασπίζεται. Η επιθετικότητα του, όσο δεν χρειάζεται προσχήματα, άλλο τόσο εφευρίσκει κατηγορητήρια.

Με την μαζική σύλληψη των 112 διαδηλωτ(ρι)ών η αστυνομία δεν έψαχνε να βρει υπαίτιους σε ανύπαρκτα επεισόδια αλλά να τους εμφανίσει ως τρόπαιο της καταστολής. Ήταν ένα σχέδιο που προετοιμάστηκε μέρες πριν στην αστυνομική Διεύθυνση και μπήκε σε εφαρμογή στις 6 Δεκέμβρη. Σ' αυτή την συνθήκη ο δρόμος την αντίστασης είναι μονόδρομος.

Γιατί η κρατική καταστολή στοχεύει στον φόβο. Και ο φόβος την αναπαράγει. Και η υπόθεση αυτή αφορά την ίδια την κοινωνία.

Καλούμε σε:

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

– Δευτέρα 16.12 | 18:30

Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης (1ος όροφος)

Με ομιλητ(ρι)ες:

-**Α.Παπαρούσου**, Δικηγόρος

-**Σταυρούλα Πουλημένη**, Δημοσιογράφος Alterthess

-**Μπάμπης Κουρουνδής**, Μέλος της Εναλλακτικής Πρωτοβουλίας Δικηγόρων Θεσσαλονίκης

-**Συλληφθείς 6ης Δεκέμβρη**, μέλος του infolibre – Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία

– Τρίτη 17.12 | 19:00, Πορεία, Καμάρα

– Τετάρτη 18.12 | 09:00, Δικαστήρια Θεσσαλονίκης

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΑ 112 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΑ ΤΗΣ 6ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ/ΙΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΙΣΣΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΕΚΔΗΛΩΣΗ : Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ... .

Η κοινοτοπία της κρατικής καταστολής

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής.

Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται...

Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθώνονται πανηγυρικά.

Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;

·Πρώτο και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.

·Δεύτερον είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.

·Τρίτον: Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή

του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.

·Τέταρτον: Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.

·Πέμπτον και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.

Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.

Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το ποινικό δίκαιο του εχθρού.

Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι' αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

Σας καλούμε στη εκδήλωση αλληλεγγύης που διοργανώνουμε στον ΕΚΧ «αλτάι», τη Δευτέρα 16/12, στις 19:30 (θεμιστοκλέους 65, Εξάρχεια).

Θα μιλήσουν:

·**Λίλα Ραγκούση** (Δικηγόρος Ν. Ρωμανού)

·**Μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον αγωνιστή Νίκο Ρωμανό**

·**Νίκος Γιαννόπουλος** (Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά

Δικαιώματα)

·**Μάκης Μπουκουβάλας** (Αγωνιστής Διωκόμενος το 1987 για τη γιάφκα Καλαμά)

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Δελτίο τύπου για τα γεγονότα στην Βραδιά του Ερευνητή (Φοιτητές ΜπτχΥΔ Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ)

Ως προπτυχιακοί, μεταπτυχιακοί και υποψήφιοι διδάκτορες της Αρχιτεκτονικής Σχολής ΕΜΠ, θα θέλαμε να δώσουμε τη δική μας οπτική των γεγονότων της Βραδιάς του Ερευνητή (27/09/2024), με σκοπό την αποκατάσταση και την αποσαφήνιση σημείων που υπόκεινται σε κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες αφηγήσεις.

Τι είναι η βραδιά του Ερευνητή:

Η Βραδιά του Ερευνητή αποτελεί μια ανοιχτή εκδήλωση στην οποία παρουσιάζονται διάφορα ερευνητικά προγράμματα του ΕΜΠ. Αυτή πραγματοποιείται, εδώ και 11 πλέον χρόνια, στο ιστορικό συγκρότημα του Κάτω Πολυτεχνείου, συγκεκριμένα στο κτίριο Αβέρωφ, όπου λειτουργεί και η σχολή Αρχιτεκτόνων ΕΜΠ. Πρόκειται για έναν θεσμό ο οποίος έρχεται να συνδέσει και να εξαρτά την έρευνα που παράγεται εντός των πανεπιστημίων με τα συμφέροντα επιχειρηματικών ομίλων, μετακυλίωντας, έτσι το πρόβλημα υποχρηματοδότησης των δημόσιων πανεπιστημίων στις πρωτοβουλίες ιδιωτών.

Το χρονικό των γεγονότων έχει ως εξής.

Το κλίμα της εκδήλωσης είθισται όλα τα χρόνια να είναι φιλικό

και ανοιχτό προς όλους τους πολίτες όλων των ηλικιακών ομάδων και κυρίως σε νέους και παιδιά. Η Αρχιτεκτονική σχολή ΕΜΠ κατείχε πάντα ενεργό ρόλο σε αυτή τη γιορτή αφού η εκδήλωση αποτελούσε κομμάτι της ακαδημαϊκής της λειτουργίας και συνέβαινε στο πλαίσιο αυτής. Αντιθέτως, η φετινή εικόνα προμήνυε κάτι διαφορετικό, αφού μια μέρα πριν ανακοινώθηκε η παύση της διοικητικής λειτουργίας της σχολής (εστιατόριο, βιβλιοθήκη, γραμματεία, παρουσίαση διπλωματικών εργασιών) και απαγορεύτηκε η πρόσβαση στο συγκρότημα από το ίδιο κιάλας μεσημέρι. Έπειτα, κατά την προσέλευσή μας ακόμα πιο έκδηλα διαφαινόταν το στρατηγικό πλάνο ελέγχου και επιτήρησης των πρυτανικών αρχών μέσω της συνεργασίας με τις αστυνομικές δυνάμεις, η πολυάριθμη και πάνοπλη παρουσία των οποίων δημιουργούσε εξ αρχής ένα έκρυθμο κλίμα έντασης και ανασφάλειας, δυσανάλογο του γιορτινού που συνηθίζεται.

Όπως και κάθε προηγούμενη χρονιά έτσι και φέτος, η έναρξη αυτής της εκδήλωσης προαναγγέλθηκε με την εισήγηση της υπεύθυνης της ΒτΕ κυρίας Α. Μοροπούλου την οποία ακολούθησε ο χαιρετισμός του πρύτανη Ι. Χατζηγεωργίου στην αίθουσα τελετών Καυταντζόγλου. Μόνο που φέτος, κατά τη διάρκεια της ομιλίας του κύριου πρύτανη, και υπό συνεννόηση μαζί του, κάποιοι από τους συνεργάτες του άρχισαν προγραμματισμένα να αποτρέπουν την είσοδο στην αίθουσα σε οποιονδήποτε πέραν των αυστηρά προσκεκλημένων που είχαν ήδη εισέλθει, κλείνοντας την πόρτα. Αυτή η απαγόρευση πρόσβασης προκάλεσε την αναστάτωση των λοιπών παρευρισκομένων φοιτητών, ακαδημαϊκών, δημοσιογράφων που βρισκόταν στο αίθριο του κτιρίου Αβέρωφ. Με την ολοκλήρωση της ομιλίας του πρύτανη, η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και το κοινό εισήλθε χειροκροτώντας αποδοκιμαστικά, εκφράζοντας έτσι τη διαφωνία του προς τον απροσδόκητο αποκλεισμό. Στο σημείο αυτό, μετά από εντολή του πρύτανη Ι. Χατζηγεωργίου, εισέβαλαν στην αίθουσα ακαδημαϊκών τελετών ειδικές αστυνομικές δυνάμεις (Ο.Π.Κ.Ε., Δ.Ρ.Α.Σ.Η.) με σκοπό να τρομοκρατήσουν, να προπηλακίσουν και εν τέλη να συλλάβουν διαμαρτυρόμενους.

Με σαφή υπόδειξη του πρύτανη οι αρχές συνέλαβαν αναίτια 2

ερευνητές εντός του αιθρίου του κτιρίου Αβέρωφ και προσήγαγαν 22 φοιτητές · οι 9 από τις προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις μετά την αποκλειστική συνδρομή του πρύτανη, πηγαίνοντας και καταδεικνύοντας ο ίδιος αυτοπροσώπως στη ΓΑΔΑ τους “υπαίτιους”.

Τα γεγονότα αυτά και η συγκεκριμένη διαχείριση αποτελεί ένα πρωτόγνωρο περιστατικό στην συνολική ιστορία του Πολυτεχνείου. Η συνολικότερη κατάσταση το λιγότερο που θύμιζε ήταν ακαδημαϊκό χώρο. Η τοποθέτηση του πρύτανη στην επίσημη ομιλία του για “μη συμβατά μοσχεύματα”, την οποία το ΑΠΕ-ΜΠΕ το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων έκοψε στο μοντάζ του βίντεο, με αναφορές στη βιολογικοποίηση κοινωνικών ομαδοποιήσεων που αντλεί τις αφορμές του από άκρως νεοφιλελεύθερα και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Παράλληλα η παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, μέσων καταστολής, επιτήρησης και ελέγχου, σε αυτήν την παραδοσιακά ανοιχτή και εξώστρεφη προς την κοινωνία εκδήλωση, θυμίζει σκοτεινές εποχές. Τα παραπάνω συμβάντα εισόδου προκάλεσαν την άσκηση σωματικής βίας από τις αστυνομικές δυνάμεις στους φοιτητές που χτυπήθηκαν κυριολεκτικά και τους ασκήθηκε πίεση τεράστιας ψυχολογικής βίας στους παρευρισκόμενους.

Ο πρύτανης προέβη σε κατάχρηση εξουσίας εκβιάζοντας καταστάσεις καθώς ουδείς λόγος παρέμβασης της ΕΛ.ΑΣ. υπήρξε. Δεν άφησε χώρο έκφρασης λόγου, τόσο στους φοιτητές που ήθελαν να θέσουν ζητήματα λειτουργίας της σχολής Αρχιτεκτόνων, όσο και σε ερευνητές του Σωματείου που ήθελαν να εκφράσουν τις συνθήκες επισφαλούς και απλήρωτης εργασίας στο ίδρυμα αλλά και την αντίθεσή τους στα προγράμματα συνεργασίας του ΕΜΠ με εταιρείες που προωθούν τον πόλεμο στη Παλαιστίνη.

Τα περιστατικά της βραδιάς αποτελούν αποκορύφωμα της συνολικής στρατηγικής της πρυτανικής αρχής η οποία εναρμονίζεται με τις γενικότερες κυβερνητικές πολιτικές για την αποδιάρθρωση της δημόσιας εκπαίδευσης και πολύ στοχευμένα στο συγκρότημα κτιρίων του Πολυτεχνείου. Ως καθημερινοί βιωματικοί απολογητές των αντιδραστικών πρακτικών που θέλει να εφαρμόσει η πρυτανική

αρχή σε σχέση με τη λειτουργία της σχολής Αρχιτεκτόνων στεκόμαστε απέναντι στα παρακάτω μέτρα λειτουργίας · επαναλαμβανόμενα lock-out τα Σαββατοκύριακα από τον Απρίλιο, ωράρια λειτουργίας όπου μετά τις 21:00 απαγορεύεται η είσοδος, αποκλεισμός χρήσης αιθουσών, αλλαγή χρήσης χώρων. Οι παραπάνω αποφάσεις δε συνάδουν με τη φυσιογνωμία της αρχιτεκτονικής επιστήμης καθώς συγκεκριμένα η σχολή αρχιτεκτόνων είθισται πάντα να αποτελεί ένα καθημερινό και βραδινό εργαστήριο κοινωνικών και εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων.

Όλα αυτά δεν αποκρυσταλλώνουν το ρόλο ενός ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος στη κοινωνία αφού το μόνο που καταφέρνουν είναι χρόνο με το χρόνο να υποβαθμίζεται η εκπαιδευτική διαδικασία. Ταυτόχρονα η προσπάθεια ερημοποίησης του συγκροτήματος του Πολυτεχνείου προετοιμάζει το έδαφος για επενδύσεις ιδιωτικών κεφαλαίων σε ένα από τα τελευταία “φιλέτα” στο τουριστικοποιημένο και εξευγενισμένο κέντρο της Αθήνας.

Το Πανεπιστήμιο παρέχοντας το πλαίσιο της αμφισβήτησης ως προς τις κυρίαρχες νοοτροπίες, ενισχύει τον κοινωνικό και πολιτικό προβληματισμό και τη δραστηριοποίηση. Η αμφισβήτηση που αναπτύχθηκε μέσα στις πανεπιστημιακές κοινότητες είναι και αυτή που ιστορικά μας έχει βγάλει από τις πιο ζοφερές συνθήκες. Θέλουμε ανεμπόδιστη πολιτική και πολιτιστική έκφραση στις πολυάριθμες εγκαταλελειμμένες αίθουσες, και όχι τα σχέδιά πρυτάνεων και κυβέρνησης για ένα απολιθωμένο πολυτεχνείο-μουσείο. Διεκδικούμε η χρήση του χώρου να είναι προσανατολισμένη στις ανάγκες του φοιτητικού σώματος, των υποψήφιων διδασκτόρων, των εργαζομένων και της γειτονιάς.

**Προπτυχιακοί Μεταπτυχιακοί φοιτητές και Υποψήφιοι Διδάκτορες
Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ**

Κείμενο υπογραφών αποφοίτων νομικής σχολής Κομοτηνής για την εισβολή των ΜΑΤ στη Σχολή, τη Δευτέρα, 5/2

Όλες και όλοι εμείς, απόφοιτες και απόφοιτοι της Νομικής Κομοτηνής, με ανατριχίλα και οργή παρακολουθήσαμε στις 5 Φεβρουαρίου 2024, πάνοπλους αστυνομικούς των ΜΑΤ, να εισβάλλουν στην Νομική Σχολή του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης στην Κομοτηνή- στη σχολή μας!

Ο στόχος τους ήταν να διαλύσουν βίαια την κατάληψη, που πραγματοποιούν οι φοιτήτριες και οι φοιτητές του τμήματος, ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, στο πλαίσιο των κινητοποιήσεων που αυξάνονται και οξύνονται σε όλη τη χώρα

Η κατάληψη, μέσο αγώνα και πίεσης διαχρονικά, αποφασίσθηκε από τα δημοκρατικά όργανα των φοιτητών/τριων της Νομικής ΔΠΘ (δηλαδή τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου Φοιτητών -Κώστας Βάρναλης) μέσα από τις προβλεπόμενες διαδικασίες και πλειοψηφίες.

Τα μέσα αγώνα, αλλά κυρίως οι ίδιες οι ιδέες των παιδιών αυτών που αγωνίζονται, βλέπουμε να αποτελούν κόκκινο πανί για την κυβέρνηση, την αστυνομία αλλά και τις πρυτανικές και κοσμητορικές αρχές του ΔΠΘ.

Οι εικόνες της Νομικής Σχολής της Κομοτηνής γεμάτης με ένστολους που τρομοκρατούν και χτυπάνε φοιτήτριες και φοιτητές, μας γεμίζει οργή και μας θυμίζει τρομακτικά, τη Χούντα. Η κυβέρνηση είναι φανερό πια, ότι εχθρεύεται την κοινωνία και την φοιτητική κοινότητα και επιδιώκει να την

φιμώσει, καθιστώντας μία ιστορική σχολή, θέατρο βιαιοτήτων και αυταρχικότητας.

Ο σκοπός τους είναι σαφής: να μετατρέψουν το δημόσιο δωρεάν Πανεπιστήμιο σε επιχείρηση, τους φοιτητές σε πελάτες και τη μόρφωση σε εμπόρευμα.

Για όλες αυτές τις εικόνες ντροπής και μίσους που παρακολουθήσαμε, υπεύθυνοι είναι ο κοσμήτορας της Νομικής, Μιχάλης Χρυσομάλλης, ο πρύτανης του ΔΠΘ Φώτης Μάρης και η κυβέρνηση της ΝΔ.

Στεκόμαστε ολόψυχα στο πλευρό των φοιτητών και των φοιτητριών της Νομικής Σχολής της Κομοτηνής και των υπόλοιπων τμημάτων του ΔΠΘ, που συνεχίζουν να αντιστέκονται στη βαρβαρότητα.

Κάτω τα χέρια σας από τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσές μας.

8/2/2024, οι υπογράφουσες/οντες απόφοιτες/οι της Νομικής ΔΠΘ

Όνομα Επίθετο Έτος Εισαγωγής Πόλη

Κλεία Ανδρικοπούλου 2006 Αθήνα
Αντώνης Αντωνιάδης 2008 Αθήνα
Ιωάννης – Νικόλαος Αντωνίου 2004 Βόλος
Βασιλεία Αρκούδη 2014 Θεσσαλονίκη
Δημήτρης Αρκούδης 2011 Θεσσαλονίκη
Νίκος Αυγουστίδης 2003 Λάρισα

Αβραάμ Βαμβακάς 1999 Θεσσαλονίκη
Δημήτρης Βαρελτζής 2010 Αθήνα
Θωμάς Γεώργιου 2005 Αθήνα
Αναστασία Γκόνη-Καραμπότσου 2013 Αθήνα
Γεώργιος Δαλκίδης 2001 Αθήνα
Ιωάννα Δαμδούνη 2010 Αθήνα
Κωνσταντίνα Δελογιάννη 2012 Πάτρα
Γωγώ Δελογιάννη 2004 Αθήνα
Σπυρος Δριγκόπουλος 2003 Ιωάννινα

Νικόλαος Εικοσιπεντάρης 2011 Θεσσαλονίκη
Ηλέκτρα Εμμανουηλίδου 2001 Θεσσαλονίκη
Μαριλένα Ευσταθιάδη 2012 Ιωάννινα
Παναγιωτα Ιωαννιδου 2005 Θεσσαλονίκη
Κωνσταντίνα Καλαμάτα 2013 Αθήνα
Αναστασία Καλαντζή 2000 Αθήνα
Ολυμπία Καλτσά 2008 Αθήνα
Χαρά Καμπάντα 2015 Αθήνα
Μαρια Καμπύλη 2010 Αθήνα
Μαρία Καραμάνη 2012 Ιωάννινα
Παναγιώτα Καραπαναγιωτίδου 1999 Αθήνα
Βασίλης Καραπάνος 2010 Ιωάννινα
Δανάη Κασίμη 2005 Κομοτηνή
Βασιλική Κατιντσάρου 1998 Περιστέρι
Αναστασία Κατσανεβάκη 1997 Χανιά
Ελλη Καυκιά 2003 Μαρούσι
Χρήστος Κιούλος 2000 Αθήνα
Παναγιώτης Κολοβός 2005 Αθήνα
Μαρία Κοτσώνη 2009 Πάτρα
Ελμινά Κουκη 2006 Αθήνα
Μελίνα Κούμπου 2013 Αθήνα
Όλγα Κουμπούρη 2011 Αθήνα
Ελβίρα Κουρτέση 2012 Αθήνα
Αγγελική Κουφάκη 2013 Αθήνα
Σοφία Κυριακίδου 2008 Αθήνα
Ειρήνη Αικατερίνη Κωνσταντοπούλου 2008 Αθήνα
Αγγελική Κωστάρα 2007 Κόρινθος
Γιώργος Λαγγουρετος 1989 Αθήνα
Χρηστος Λαμπακης 2001 Θεσσαλονίκη
Μαρία Λέργου 2000 Κομοτηνή
Μυρτώ Λέτσου 2003 Κομοτηνή
Μιχαήλ Λιοκούρας 1995 Αθήνα
Άννα Μαγκκλάρη 2003 Καισαριανή
Κατερίνα Μανουσού Αλεξίου 2012 Αθήνα
Μαριαννα Μαραγκουδακη 2010 Αθήνα
Αλεξία Μαυρουδή 2003 Αθήνα
Έφη Μουγκαράκη 1997 Κομοτηνή

Αγγελος Μουρσελας 2006 Αθίνα
Κωνσταντίνος Μουχλιανίτης 2005 Αθήνα
Παναγιωτης Μουχτερος 2000 Κομοτηνή
Στέργιος Μπιζτούνας 2014 Αθήνα
Ελένη Μπολιουδάκη 2010 Χανιά
Αικατερίνη Μπόμπορα 2005 Αθήνα

Μαρία Μποτση 2006 Αθήνα
Ευφροσυνη Μπουσλη 1996 Κομοτηνή
Δημήτρης Μουζάκης 2001 Αθήνα
Γεωργία Νεοφύτου 2007 Αθήνα
Χαρά Νιανιόγλου 2002 Αθήνα
Θωμάς Νικολακόπουλος 2010 Αθήνα
Ελισσάβετ Νικολακοπούλου 1999 Πάτρα
Αθηνά Νταβασίλη 2010 Αθήνα
Σωτήρης Ντρίτσος 2013 Αθήνα
Γεωργία Παλαιολόγου 2005 Αθήνα
Χρυσούλα Πάντου 2009 Αθήνα
Πέτρος Παπαδόπουλος 2009 Άρτα
Πατρίκιος Πατρικουνάκος 2004 Αθήνα
Κωνσταντινα Περεντη 2013 Αθήνα
Λεωνίδα Πολύμερος 2011 Αθήνα
Αλεξάνδρα – Ορσαλία Πολυχρόνη 2009 Αθήνα
Γιωργος Πρέντζας 1998 Πατρα
Ελευθερία Ρηγοπούλου 2014 Σάμος
Γιάννης Ροδόπουλος 1997 Βρυξέλλες
Γεωργία Ρουμπέα 2006 Καλαμάτα
Ισιδώρα Ρώμα 1998 Κερατέα
Ιουλία Ρώση 2013 Τρίκαλα
Πηνελοπη Σακελλαρη 2013 Κομοτηνή
Σοφία Σαμαρά 2011 Θεσσαλονίκη
Γεωργία Σαραμαντα 2003 Αθήνα
Βασιλική-Ιωάννα Σαραμαντη 2013 Αθήνα
Γεώργιος Σάρλης 2001 Αθήνα
Ειρήνη Σιοζιου 2003 Ιωαννινα
Κωνσταντίνα Σκιαδαρέση 2003 Αθήνα
Βαγγέλης Σταθόπουλος 1983 Αθήνα

Αικατερίνη Στάμου 2003 Αθήνα
Κατερίνα Σταυροπούλου 2002 Λάρισα
Γιώργος Στουραϊτης 1977 Αθήνα
Μαρία Συκαρά 2011 Αθήνα
Ανάργυρος Συρίγος 2010 Πειραιάς
Δάφνη Σφέτσα 2001 Αθηνά
Μαρια Τζανετου 2009 Αθήνα
Αικατερίνη Τζιαφέτα 2006 Βόλος
Σπύρος Τζουανόπουλος 2003 Αθήνα
Αλέξανδρος Τζούμας 2008 Κομοτηνή
Βασιλικη Τολιδου 2012 Λυων
Βαγγέλης Τριμπονιας 1991 Αθήνα
Γιώργος Τσες 2010 Αθήνα
Βάσω Τσιμπίδα 2001 Αθήνα
Σοφια Υψηλάντη 2003 Χαλκίδα
Στυλιανός Φαζάκης 1997 Πειραιάς
Ηλιάνα Χατζημήτρου 2011 Αθήνα
Γιάννης Χούπας 2000 Ηράκλειο

**ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΕΜΙΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
ΜΑΣ ΜΕ ΑΙΜΑ! – Πορεία Τρίτη
14/11 6:00 μ.μ. στην
Περιφέρεια Ηπείρου**

**ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΕΜΙΣΑΤΕ
ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΑΣ ΜΕ
ΑΙΜΑ**

Μεσάνυχτα Σαββάτου 11 Νοεμβρίου στη Βοιωτία. Ένας 17χρονος Ρομά πέφτει νεκρός ύστερα από καταδίωξη από αστυνομικούς. Για άλλη μια φορά όπλο μπάτσων στρέφεται εναντίον ενός Ρομ, υπό συνθήκες που “ακόμη ερευνώνται”.

ΠΟΡΕΙΑ

ΤΡΙΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ | 6:00 μ.μ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ★

Το θύμα μαζί με άλλα παιδιά της ηλικίας του επέβαιναν σε αυτοκίνητο το οποίο έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Ως αιτία της καταδίωξης παρουσιάζεται η μη συμμόρφωση σε σήμα της αστυνομίας για ακινητοποίηση. Οι συνεπιβάτες μιλούν για βίαιη επίθεση στον 17χρονο και για απευθείας πυροβολισμό ο οποίος και του αφαίρεσε τη ζωή. Σύγχυση μας προκαλεί η ασυμφωνία των ανακοινώσεων των αστυνομικών πηγών που τη μία κάνουν λόγο για αδιευκρίνιστες συνθήκες και την άλλη για εκπυρσοκρότηση του όπλου κατά τη διάρκεια «ελέγχου υψηλού κινδύνου» από Ο.Π.Κ.Ε.. Δεν υπάρχει κανένας υψηλότερος κίνδυνος όμως από μία ανεξέλεγκτη αστυνομία, από έμμισθους δολοφόνους που αποφασίζουν ποια ζωή είναι άξια να βιωθεί, εκτελούν ωθούμενοι από ρατσιστικά κριτήρια και με την αλαζονεία της ατιμωρησίας που τους εξασφαλίζουν η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός. Μέσα από την ασφάλεια και τη θεσμική κάλυψη αυτή βρίσκουν την ευκαιρία να ασκούν εξουσία, να αυθαιρετούν, να τραμπουκίζουν, γιατί όχι να βασανίζουν, και να δολοφονούν αθώους πολίτες κατά το

δοκούν. Την επικινδυνότητα του σώματος αυτού φρόντισε να ενισχύσει η κυβέρνηση τα προηγούμενα χρόνια προσλαμβάνοντας και τοποθετώντας παντού ολοένα και περισσότερους ανεκπαίδευτους μπάτσους και εξοπλίζοντάς τους συνεχώς.

Δυστυχώς δε μας ξαφνιάζουν οι ρατσιστικές τακτικές των μπάτσων. Το τραγικό αυτό περιστατικό ξυπνά μνήμες από την ανθρωποκτονία του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη από σφαίρες αστυνομικών σε καταδίωξη πριν δύο χρόνια στο Πέραμα και του 16χρονου Κώστα Φραγκούλη πέρσι. Μέσα σε τρία χρόνια μετράμε τρεις νεκρούς Ρομ, από καταδιώξεις της αστυνομίας. Οι τρεις αυτές δολοφονίες βγήκαν στην επιφάνεια καθώς αποτελούν ακραίες εκφάνσεις βίας. Μπορούμε να αναλογιστούμε πόσες άλλες περιπτώσεις πιο ήπιας καταστολής και βίας ενάντια σε μειωτικές ομάδες συγκαλύπτονται καθημερινά ή ακόμα χειρότερα νομιμοποιούνται στις συνειδήσεις της κοινωνίας λόγω προκαταλήψεων και με τη βοήθεια των Μ.Μ.Ε. που τις συντηρούν.

Αν υπάρχει κάτι που δεν πρέπει να επιτρέψουμε, αυτό είναι η απόπειρα νομιμοποίησης της θανατηφόρας κρατικής βίας στη συλλογική συνείδηση, μόνο και μόνο επειδή το θύμα ανήκε στην κοινότητα των Ρομά. Ας μην ξεχνάμε πως σε τέτοιες περιπτώσεις η εθνοτική ταυτότητα του θύματος, χρησιμοποιείται συχνά ως συνώνυμο του κλέφτη-κακοποιού και εν τέλει της απειλής έτσι ώστε οι ρόλοι να αντιστρέφονται με το θύμα να βρίσκεται στη θέση του θύτη. Αν υπάρχει κάτι ακόμα πιο τραγικό από τη δολοφονία ενός νέου ανθρώπου αυτό είναι το απροκάλυπτο ρατσιστικό μίσος εκ μέρους της ευρύτερης κοινωνίας. Με αφορμή το περιστατικό αυτό αναδύεται μια κατάσταση όπου οι προκαταλήψεις απέναντι στις μειονότητες υπερτερούν του φόβου για την κρατική αυθαιρεσία, αν αυτός υπήρξε ποτέ, ενώ παράλληλα δικαιολογούν την ωμή βία και το θάνατο. Η επιθετικότητα αυτή και το μίσος στρέφονται πάντα κατά των πιο αδύναμων και πιο φτωχών αυτής της κοινωνίας.

Δε νιώθουμε καμία ασφάλεια όταν οι μπάτσοι σκοτώνουν! Καταδικάζουμε την κρατική βία!

ΝΑ ΜΗ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ- ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ

**Πορεία Τρίτη 14/11 6:00 μ.μ. στην Περιφέρεια Ηπείρου
Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση**

ΠΟΡΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ – ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

ΠΟΡΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

ΔΗΚΕΟΣΙΝΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Πορεία Τρίτη 7:00, Προπύλαια

Ο Κώστας Φραγκούλης είναι νεκρός.

Είναι νεκρός γιατί ένας αστυνομικός τον πυροβόλησε στο κεφάλι.

Είναι νεκρός γιατί ήταν Ρομά.

Είναι νεκρός γιατί η ζωή του κοστολογήθηκε στα 20 ευρώ.

Είναι νεκρός γιατί η αστυνομία πυροβολεί και λογαριασμό δεν δίνει.

Είναι νεκρός γιατί κάθε αστυνομικό έγκλημα συγκαλύπτεται.

Είναι νεκρός γιατί οι ζωές των Ρομά δεν μετράνε.

Είναι νεκρός γιατί ο ζόφος έχει γίνει καθεστώς.

Αυτές τις σκοτεινές ώρες η λέξη δικαιοσύνη γράφεται μόνο με τον τρόπο που την έγραψε στο πανό της η οικογένεια του άλλου δολοφονημένου από την αστυνομία Ρομά, του Νίκου Σαμπάνη:

Δηκεοσίνη

Δηκεοσίνη για τον Κώστα Φραγκούλη. Δηκεοσίνη για Νικο Σαμπάνη,

Δηκεοσίνη για του Ρομά.

Δηκεοσίνη για όλες και όλους μας

Πρωτοβουλία Δηκεοσίνη

Το Τέταρτο Α.Τ. της ΟΜΟΝΟΙΑΣ με μια ρεαλιστική ματιά

Του Νώντα Σκυφτούλη

Φυσικά έγινε βιασμός στο Τέταρτο, γιατί αυτός ακριβώς είναι ο ιδανικός χώρος να μετατραπούν οι πρωτόβγαλτοι αστυνομικοί από σχολές ή από τη βραχυχρόνια εκπαίδευση σε καθάρματα. Το Α.Τ Ομόνοιας, είτε στη Σωκράτους, είτε στη Βερανζέρου, συνεχίζει με την ίδια ένταση να τιμά τις λαμπρές επιδόσεις του 4^{ου} ΑΤ Ομόνοιας. Πάντοτε ορμητήριο βίας των ειδικών δυνάμεων, της άμεσης δράσης, της ομάδας Δίας και των υπηρετούντων σε αυτό. Παρά το γεγονός ότι κάθε τόσο αλλάζει όλο το προσωπικό λόγω σήψης, παραμένει η επιτομή της αγοραίας διαφθοράς χωρίς κανένα όριο και χωρίς κανένα περιορισμό. Και για να το κάνω πιο φραγκοδίφραγκα, όταν λέμε διαφθορά εννοούμε από την θεμελίωσή του και με τη χρονική σειρά, τζόγος από τους παπατζήδες μέχρι τις μπαρμπουτιέρες, εισιτήρια στη μαύρη, πορνεία, ηρωίνη, κλοπές και διαρρήξεις αυτοκινήτων κατά τον έλεγχο γύρω από την Ομόνοια, ηλεκτρονικός τζόγος, καταλήστευση προσφύγων.

Αλλά στο παρελθόν, αυτό το οποίο ήταν το σοβαρό και μας αφορούσε άμεσα και κάτι έπρεπε να κάνουμε ήταν το ξύλο που έπεφτε, το οποίο ήταν θεσμός στο τέταρτο της Ομόνοιας όταν ακόμη ήταν στη Σωκράτους. Λόγω γειτνίασης με τα Εξάρχεια ερχόμασταν σε εμπλοκή με αυτό το τμήμα. Όταν γινόταν εξακρίβωση ή σύλληψη, αν υποψιαζόταν Εξάρχεια, έπεφταν ομαδικά και χτυπούσαν. Το ίδιο έκαναν, φυσικά, σε όλους όσοι πέρναγαν το κατώφλι του Τετάρτου. Το τροπάριο συνεχίστηκε και στις αρχές της δεκαετίας του 80, όπου μια φάση άλλαξε κάπως την προοπτική. Κάποιοι από Εξάρχεια ξεμονάχιασαν έναν και εστάλει μήνυμα στο Τέταρτο ότι θα έχουμε σκληρότερα αντίποινα σε περίπτωση βασανισμών, πράγμα το οποίο είναι εγγεγραμμένο από τότε και το οποίο μου υπενθύμισε ο Διοικητής 30 χρόνια αργότερα, όταν με πήγαν για μια εμπλοκή που είχα με την άμεση

δράση.

Θα φέρω δύο παραδείγματα που συνέβησαν πριν 10-15 χρόνια, τριβής και χρόνιας εμπειρίας, πάνω στην συνήθη καθημερινότητα της διαφθοράς του 4ου και στην φανερή δραστηριότητα των μπάτσων της Ομόνοιας που χρησιμοποιούν σαν ορμητήριο το 4ο Α.Τ., για να αντιληφθούμε το κλίμα που επικρατεί στο τμήμα αυτό.

Γυρνώντας νύχτα από την αγορά της Αθηνάς, με μηχανάκι χωρίς αριθμό με τον φίλο μου Γρηγόρη Τσιλιμαντό, μας πλησιάζει το 100 για να σταματήσουμε και ταυτόχρονα ο οδηγός μου λέει «Σκυφτούλη θα σε γαμήσω». Γκαζώνω και φεύγω, στρίβω Σοφοκλέους και αυτός βγάζει το πιστόλι στο ένα χέρι και στο άλλο το τιμόνι, κάνει μανούβρες, μπαίνει στο αντίθετο ρεύμα και συνεχίζει να φωνάζει θα σε κάνω θα σε ράνω κλπ. Τον γράφω, συνεχίζω και στη Γερανίου στο στενό με προλαβαίνει. Εκεί συνεχίζει τις απειλές, τα βρισίδια και να με ρωτάει επιτακτικά τίνος είναι το μηχανάκι. Του λέω στο αυτί, όπως μας είχαν στον τοίχο. «Όσο φωνάζεις και χτυπιέσαι, τίνος είναι το Μηχανάκι δεν θα μάθεις ποτέ». «Δεν σε φοβάμαι», μου έλεγε, «και αν μου στείλεις κανέναν απο πίσω, θα προλάβω» και άλλες παπαριές. «Εμένα με λένε Τσαπάρα» (έτσι τον έλεγαν πράγματι και μπορείτε να τον βρείτε, αλλά δεν χρειάζεται άλλο διαπόμπευση) «και δεν σε φοβάμαι». Ήταν γνωστός, είχε κάνει την Ομόνοια άνω κάτω και είχε αποκτήσει όνομα. Κάου μπούς που λέμε. Μας συνέλαβε και μας πήγε στο Τέταρτο (Σωκράτους) και κατά την είσοδο στο τμήμα να φωνάζει και να διαφημίζει το προϊόν της σύλληψης. «Κοιτάξτε ποιους σας έφερα». Μόλις πάμε στον αξιωματικό υπηρεσίας, άρχισα εγώ τα γαλλικά. «Να τον συλλάβετε αμέσως, είναι τρελός και επικίνδυνος» και άλλα τέτοια, ψαρώνει και το σκάει ο Τσαπάρας. Περνάει κάνα δίωρο, φεύγουμε, μας έφεραν και το μηχανάκι, χωρίς πινακίδες το πήραμε, και γυρίσαμε στα Εξάρχεια. Δεν έμαθε κανείς ποτέ τίνος είναι το μηχανάκι, διότι κακός μπάτσος είναι καλή τύχη, που λέμε.

Σε μια βδομάδα τον βλέπω Ιουλιανού να ψειρίζει αυτοκίνητο μεταναστών σε έλεγχο που έκανε. Κρατήθηκα. Την επόμενη βδομάδα

συλλαμβάνεται από το εσωτερικών υποθέσεων για κατοχή και διακίνηση ηρωίνης, την οποία είχε μέσα στο περιπολικό. Περνάει ανακριτή και προφυλακίζεται για κακή του τύχη στον Κορυδαλλό. Κάθε Σάββατο στα μπάνια στο υπόγειο, τρώει ξύλο από διάφορους που τον γνώρισαν και τους είχε ξεζουμίσει. Μάλιστα, μου παρήγγειλαν να τον δείρουν από εμένα και εγώ αρνήθηκα και τους είπα ότι θα τον βρω έξω να μου ζητήσει συγγνώμη. Βγήκε, αφού η αδερφή του έβγαине στα κανάλια και κατήγγειλε το ξύλο και ότι κινδύνευε, πράγμα το οποίο ήταν αληθές. Βγήκε, τον είδα σε ένα μαγαζί, φτωχό και ηττημένο, δεν τον πείραξα, αλλά μόνος του έφυγε γρήγορα.

Σε μιά άλλη εμπλοκή στη Σολωμού, όπως κατέβαινα με αμάξι γυρνώντας σπίτι, βλέπω ένα περιπολικό σταματημένο να έχει στριμώσει τις μαύρες γυναίκες που έκαναν πιάτσα και έψαχναν τις τσάντες τους. Κατάλαβα ότι τις κλέβουν, σταματάω τους λέω «τι κάνετε ρε μάγκες; Σας βλέπουμε, δεν ντρέπεστε; Κλέβετε τις κοπέλες;». «Και συ ποιος είσαι;» και αρχίσαμε τα μπινελίκια, πήγαμε στο τμήμα μέχρι το πρωί. Το πρωί ήρθε ο Διοικητής (είχε αλλάξει όλο το τμήμα πάλι και είχε περάσει μια βδομάδα από την αλληλοκακοποίηση στην οποία υποχρέωσαν δύο μετανάστες και το τραβούσαν και βίντεο) και μου λέει «ό,τι και να 'ναι, δεν πρέπει να κάνετε αντίποινα σε ένα απλό παιδί, αστυνομικό, τώρα όμως θα πας δικαστήριο γιατί τον αποκάλεσες ρατσιστή και φασίστα».

Εντάξει, πήγα. Οι μπάτσοι του 4ου δεν είναι του 16^{ου}, η μόνη γλώσσα που ξέρουν είναι αυτή που από μικροί μαθαίνουν, του τσαμπουκά και της διαφθοράς. Κοινωνικοποιούνται με αυτές τις αξίες από τους πιο έμπειρους συναδέλφους τους. Παρά τις κάθε τόσο ριζικές εκκαθαρίσεις, παρά τις αλλαγές διοικητών, το DNA δεν αλλάζει. Είναι τελικά όλοι καθάρματα στο τέταρτο; Όχι, αλλά δεν μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα μέσα στο τμήμα. Ο Φρουρός τούς είδε να ανεβαίνουν με την κοπέλα και το κατέθεσε, αλλά δεν τους εμπόδισε ο δειλός. Το τμήμα αυτό δε θα μπορούσε να μείνει στην απέξω τον Δεκέμβρη του 08, στο οποίο έγινε η πιο οργανωμένη και συνειδητή παρέμβαση. Για την επόμενη φορά

έχουν μαζευτεί περισσότερα. Εμποικά Μαμάν Σούμπεκ, Ζακ Κωστόπουλος/ Zackie Oh, ο πρόσφατος βιασμός...

Γι' αυτό, κλείστε το.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ (Α.Κ Θεσσαλονίκης)

Το 1977 στο Λιντς της Αγγλίας οι γυναίκες βγαίνουν στους δρόμους ως απάντηση στις πολλαπλές γυναικοκτονίες από τον Peter Sutcliffe, αλλά και από οργή για την αντίδραση της αστυνομίας να επιβάλει απαγόρευση της κυκλοφορίας όχι στους άνδρες αλλά στις γυναίκες. Ο «αντεροβγάλτης του Γιόρκσαϊρ», όπως έμεινε στη δημοσιογραφική ιστορία, από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και σε διάρκεια 5 ετών δολοφόνησε τουλάχιστον 13 γυναίκες και η απάντηση της αστυνομίας ήταν οι γυναίκες να μένουν μέσα στα σπίτια τους τη νύχτα.

Η απαγόρευση της φεμινιστικής πορείας στα Εξάρχεια στις 22/7/2022, κατά των βιασμών στην γειτονιά και της έμφυλης βίας, ήταν μία απαγόρευση κυκλοφορίας των γυναικών αντανakλώντας τη μισογυνιστική πεποίθηση ότι είναι ευθύνη των γυναικών να προστατεύονται από τον βιασμό και τη βία. Οι προσαγωγές, το ξύλο και η περιφρόνηση που δέχτηκαν οι

συντρόφισσές μας στην Αθήνα, επισφραγίζουν την θεσμική παγίωση του ηγεμονικού ιδεώδους του φύλου, την κανονικοποίηση της ανδρικής κυριαρχίας και της γυναικείας υποταγής, και εδραιώνουν την κυριαρχία του ισχυρού απέναντι στο αδύναμο. Έχουν προηγηθεί οι οδηγίες Μπαλάσκα για το πώς να την βγάσουν καθαρή οι γυναικοκτόνοι, η πρόταση της εισαγγελέως που καλεί την Γεωργία Μπίκα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του βιασμού της, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο βιαστής ανηλίκων Λιγνάδης, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο δολοφόνος του/της Ζακ/Zackie και να μην ασκηθεί καμία δίωξη στους αστυνομικούς.

Με νομικούς όρους τις προηγούμενες μέρες στην πλατεία Εξαρχείων δεν υπήρχε ούτε στο ελάχιστο το πρόσχημα του αδικήματος. Επομένως η επίθεση της αστυνομίας ήταν με τον πιο ρητό τρόπο ως προς την ιδιότητα. Αυτή της ακτιβίστριας, του διαδηλωτή, του ανθρώπου που επιλέγει να αντισταθεί απέναντι στην εξουσία και στην υποταγή. Εξάλλου το έγγραψαν ξεκάθαρα στις ανακοινώσεις της Ελληνικής Αστυνομίας: «Για την αποφυγή διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής της περιοχής αποφασίστηκε με τη σύμφωνη γνώμη Εισαγγελέα η επιβολή περιορισμών και συγκεκριμένα η μη πραγματοποίηση οδικής πορείας»

Τον προηγούμενο καιρό είδαμε την λυσσαλέα επίθεση απέναντι στους νέους με κυνηγητό και ξύλο στις πλατείες αλλά και ευθεία βολή κρότου λάμψης σε φοιτητή στο ΑΠΘ. Επίθεση απέναντι στην ιδιότητα του νέου ανθρώπου που αμφισβητεί και «διαταράσσει την κοινωνικοοικονομική ζωή» επιλέγοντας να κάτσει σε μία πλατεία ανοιχτή και ελεύθερη σε όλους/ες και όχι στα τραπεζοκαθίσματα για τους/τις λίγους/ες, επιλέγοντας να αμφισβητήσει το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο για λίγους/ες και να διεκδικήσει ένα κοινωνικό, δημόσιο και ελεύθερο πανεπιστήμιο για όλους/ες. Σήμερα η λυσσαλέα επίθεση συνεχίζεται στις γυναίκες και στις θηλυκότητες που ύψωσαν το ανάστημά τους απέναντι στους κακοποιητές τους, κατονόμασαν τους βιαστές τους, αντιστέκονται στην πατριαρχία-την εξουσία-την ιδιοκτησία, διεκδικούν στο δημόσιο χώρο. Τους ενοχλεί γιατί ο ριζοσπαστικός φεμινιστικός αγώνας είναι ένας αγώνας απέναντι σε όλα τα συστήματα κυριαρχίας. Η ιεραρχία των φύλων και η δόμηση των σχέσεων πάνω στην εξουσία είναι το κεντρικό οργανωτικό χαρακτηριστικό των πατριαρχικών συστημάτων, ωστόσο η ηλικία, η φυλή, η τάξη, η σεξουαλικότητα, η θρησκεία, η εθνικότητα διαμεσολαβούν στις καταστάσεις των φύλων καθιστώντας τον φεμινιστικό αγώνα ως μια

φωτεινή διέξοδο για την καταπιεσμένη και παγιδευμένη ζωή.

Με τις αδελφές μας στην Αθήνα είμαστε μαζί

Ξέρουμε ότι δεν είμαστε όλες εδώ γιατί λείπουν οι
δολοφονημένες.

Λείπουν οι μετανάστριες που χάνονται σε στεριά και θάλασσα,
που πεθαίνουν από πείνα και δίψα.

Για αυτό το λέμε δυνατά και σε όλους τους τόνους:

Δεν πρόκειται να κάτσουμε στα σπίτια μας

Και από πλατείες ξέρουμε γι' αυτό μη μας εμποδίζετε

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Η εδραίωση της καταστολής και η εμπέδωση του φόβου στο δημόσιο χώρο

*Εισήγηση Χειρονομίας- Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στο 8ο
Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)*

1.Εισαγωγή

Τα τελευταία χρόνια επιχειρείται μία προσπάθεια συρρίκνωσης και ελέγχου του δημόσιου χώρου από πλευράς του ελληνικού, και όχι μόνο, κράτους, η οποία εκδηλώνεται είτε ως τάση εμπορευματοποίησης κάθε σπιθαμής του, είτε ως απαγόρευση και καταστολή σε δραστηριότητες και χώρους που δεν παράγουν κέρδος. Βιώνουμε μια συνεχή και αυξανόμενη αστυνομική παρουσία, η οποία εντάθηκε και κανονικοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό στις συνειδήσεις μας κατά τη διάρκεια των 2,5 χρόνων της πανδημίας. Και τώρα ερχόμαστε αντιμέτωποι με την επίθεση του κράτους στο δημόσιο Πανεπιστήμιο και την εισβολή της αστυνομίας στους κόλπους του. Μιλάμε ουσιαστικά για την τελευταία πίστα στο παιχνίδι της κυβέρνησης, για το μόνο μέρος

στο οποίο δεν είχε εδραιωθεί ακόμα η καταστολή.

Γιατί όμως επιμένουμε να αναδεικνύουμε το δημόσιο χώρο, αλλά και να τον διεκδικούμε; Ο δημόσιος χώρος ξεπερνά κατά πολύ την έννοια του τόπου. Αποτελεί ένα πεδίο δράσης και συνεύρεσης και όχι έναν παθητικό ή ουδέτερο χώρο. Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι μας πλάθει ενεργά. Μας σχηματίζει μέσω του τι είναι, αλλά και του τι μπορεί δυνητικά να γίνει. Αποτελεί σφαίρα παραγωγής κοινωνικών δραστηριοτήτων, ενώ παράλληλα διαμορφώνει και τους όρους υπό τους οποίους αυτές πραγματώνονται. Παράγει και τροποποιεί τις σχέσεις μεταξύ των ατόμων μέσω μιας αμφίδρομης και δυναμικής διαδικασίας, και κατ' επέκταση, συγκροτεί μια συγκεκριμένη οπτική αντίληψης για τη ζωή. Έτσι, υπό διαφορετικές συνθήκες και καθεστώτα μπορεί να οδηγήσει σε έναν εντελώς διαφορετικό ανθρωπότυπο.

2.Καταστολή, εμπορευματοποίηση και συρρίκνωση δημόσιου χώρου τα τελευταία χρόνια

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας οι μάσκες έπεσαν. Ο δημόσιος χώρος δαιμονοποιήθηκε από την εξουσία σε ακραίο βαθμό. Καπηλευόμενο το φόβο μας πως αποτελούμε εν δυνάμει απειλή για το διπλανό μας, φόβος που κυριαρχούσε στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, αλλά και μέσω της βίαιης απαγόρευσης και καταστολής (π.χ. Νέα Σμύρνη, επέτειος 17 Νοέμβρη 2020, επέτειος 6^{ης} Δεκέμβρη και ίσως πολλές ακόμα φορές μέσα στην καθημερινή μας ζωή που πλέον έχουν ξεχαστεί), το κράτος επιχείρησε να μας αποκόψει σταδιακά από το δημόσιο χώρο και να μας κάνει να εσωτερικεύσουμε την απομάκρυνση αυτή ως κάτι το φυσιολογικό. Η πρόσβαση σε αυτόν, έστω και για το πιο απλό και αυτονόητο, όπως έναν περίπατο, αποτελούσε κάτι που έπρεπε να εκχωρηθεί από το κράτος. Σταδιακά η αστυνομική παρουσία κανονικοποιήθηκε, αρχίσαμε να συνηθίζουμε στο φόβο, στην υπακοή, την επιβολή αλλά και σε ένα παράλογο αίσθημα ενοχής.

Παράλληλα με αυτήν την τόσο ψυχοφθόρα κατάσταση, δόθηκε η

ευκαιρία ο δημόσιος χώρος να καταπατηθεί ακόμα περισσότερο για χάρη του κέρδους. Η επέκταση των ιδιωτών σε κάθε πιθανό τομέα και χώρο, η οποία προϋπήρχε, έγινε ακόμα πιο εμφανής μέσα στην πανδημία. Από την εξάπλωση των τραπεζοκαθισμάτων στα πεζοδρόμια και τις πλατείες, μέχρι την αντίφαση του να επιτρέπεται ο συνωστισμός σε ουρές καταστημάτων, αλλά να απαγορεύεται μια βόλτα μετά τις δώδεκα το βράδυ, επικράτησε η λογική του “Όσο δεν καταναλώνεις ή δεν παράγεις κέρδος δεν έχεις δικαίωμα να βρίσκεσαι εδώ”.

Εκμεταλλευόμενο, λοιπόν, το κλίμα ανασφάλειας που δημιουργούσε η πανδημία, το κράτος άδραξε την ευκαιρία να εφαρμόσει πολιτικές ελέγχου και πειθάρχησης στο κοινωνικό σύνολο, καθώς και να προωθήσει το συμφέρον του κεφαλαίου. Μέσω της συρρίκνωσης του δημόσιου χώρου, των ανεξέλεγκτων κατασταλτικών μεθόδων, και όχι μόνο, επιδίωξε να χαράξει στις συνειδήσεις μας τι επιτρέπεται και τι αξίζει να βιωθεί.

3.0 ρόλος του κράτους

Η τακική αυτή δεν μας προκαλεί βέβαια εντύπωση. Ο έλεγχος αποτελεί δομικό χαρακτηριστικό της ιδεολογίας και του τρόπου δράσης του κράτους, το οποίο μπορεί να γίνει αντιληπτό και σε άλλες περιπτώσεις εκτός από αυτήν του ελέγχου και της οριοθέτησης του δημόσιου χώρου, π.χ. στην εμμονή με τον έλεγχο των συνόρων. Όσο πιο αυταρχικό, μάλιστα, είναι ένα κράτος, τόσο περισσότερο εντείνεται το φαινόμενο αυτό. Στα πλαίσια, επομένως, της κυριαρχίας και της προώθησης των συμφερόντων του, το κράτος έχει διαχρονικά την τάση να πολεμά τη δυναμική των κοινωνιών που αναπτύσσεται μέσα στο δημόσιο χώρο, αφού μια τέτοια δυναμική αποτελεί πεδίο αμφισβήτησης, ανεξάρτητης σκέψης και δράσης και επομένως απειλή για το κατεστημένο. Παράλληλα με τον περιορισμό της κοινωνίας, η εξουσία επιζητά την κυριαρχία στο δημόσιο χώρο με στόχο τη διαμόρφωσή του βάσει των δικών της σκοπών, καθώς και τη δημιουργία του δικού της αποτυπώματος για το πώς οφείλει να είναι μια πόλη ή χώρα,

και κυρίως για το πώς οφείλει να εξελίσσεται η ζωή μέσα της. Σκοπός της εν τέλει είναι να επιβάλλει μέσω του χώρου ένα σύνολο κανόνων τόσο σχετικά με το τι έχει κανείς δικαίωμα να κάνει, όσο και με το ποιος έχει το δικαίωμα να το κάνει και πώς.

Στα σύγχρονα νεοφιλελεύθερα κράτη πιο συγκεκριμένα, όπως και στο ελληνικό, ο δημόσιος χώρος τείνει να μην αποτελεί πια χώρο κοινωνικοποίησης και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων. Αντίθετα, αναδύεται ως χώρος επενδύσεων. Η φύση του μεταβάλλεται αυταρχικά στο όνομα της ανάπτυξης και κυριαρχούν η ιδιωτικοποίηση και η εμπορευματοποίησή του. Υπάρχει διάχυτη η λογική ότι με την ιδιωτικοποίηση θα σωθούν όλα, το Ε.Σ.Υ., τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα δάση, οι δημόσιοι χώροι.

Όλα εμπορευματοποιούνται πλέον, όλα παραχωρούνται στους ιδιώτες και αποκλείεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η πρόσβαση της κοινωνίας. Κατ' επέκταση χάνεται και η ελευθερία να διαμορφώνει κανείς το χώρο στον οποίο ζει. Ταυτόχρονα, στον αντίποδα της συνεύρεσης και της κοινωνικοποίησης, προωθούνται η ιδιώτευση και ο ατομικισμός, στον αντίποδα της δράσης και της σκέψης η παθητική αποδοχή και η κατανάλωση. Γίνεται ξεκάθαρο, λοιπόν, πως η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου, πέρα από το κέρδος των ιδιωτών, δημιουργεί και έναν νεοφιλελεύθερο ανθρωπότυπο που ο μόνος λόγος ύπαρξής του στο δημόσιο και μη χώρο είναι να καταναλώνει. Και αυτό είναι κάτι που προσπαθεί να μας διδάξει το κυρίαρχο με κάθε δυνατό μέσο. Είτε επιχειρώντας να μας πείσει θεωρητικά πως ύψιστο στόχο αποτελεί η ανάπτυξη και το κέρδος, είτε όταν αυτό αποτυγχάνει, απομακρύνοντάς μας από το δημόσιο χώρο με πολλαπλές κατασταλτικές μεθόδους. Αυτή η διαδικασία μεταστροφής της κοινωνικής πραγματικότητας έχει ξεκινήσει χρόνια τώρα και κορυφώνεται με την επίθεση του νεοφιλελεύθερου κράτους στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

4, Επίθεση στο πανεπιστήμιο-παιδεία

Η εξουσία έχει την εμμονική τάση να φιμώνει κάθε φωνή αντίστασης στο δημόσιο χώρο. Μια τέτοια φωνή αποτελούν και οι αγώνες των φοιτητών-τριών και της ευρύτερης πανεπιστημιακής κοινότητας ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία. Κατ' αρχήν, το δημόσιο πανεπιστήμιο δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί δημόσιος χώρος, ως μια δυναμική διαδικασία που μπορεί να παράξει αυτόνομο έργο και αλληλεπίδραση. Αυτή η αυτονομία είναι και ένας από τους λόγους που καθιστούν τον έλεγχο του από το κράτος πιο δύσκολο. Η σπίθα της αντίστασης και της αυτοοργάνωσης που ανάβει σε μια τέτοια κοινότητα δεν μπορεί παρά να τρομάζει το κράτος, που επιδιώκει τον απανταχού έλεγχο και σαν επακόλουθο να εντείνει την προσπάθεια κυριαρχίας πάνω σε αυτήν.

Το πανεπιστήμιο υπήρξε ανέκαθεν μήτρα ριζοσπαστικών ιδεών μέσα στην κοινωνία. Αποτελεί χώρο συνυφασμένο με την ελεύθερη πολιτική και πολιτιστική έκφραση, ακριβώς εξαιτίας της πολιτικής δράσης στην οποία εναντιώνεται η εξουσία. Κατ' επέκταση, αποτελεί τη σφαίρα στην οποία συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις βασίζουν την αναπαραγωγή τους. Το ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό πανεπιστήμιο ήταν και παραμένει ένας ανοιχτός ιδεολογικός πόλεμος για το νεοφιλελεύθερο κράτος, όπως μάλιστα παραδέχτηκε πρόσφατα και ο πρωθυπουργός. Ας μην παραβλέψουμε ακόμα πως ο Πρύτανης του ΑΠΘ, θερμός υποστηρικτής του νομοσχεδίου υπέρ της πανεπιστημιακής αστυνομίας προστέθηκε στο ψηφοδέλτιο της Ν.Δ.

Το πανεπιστημιακό άσυλο αποτελούσε ήδη μια έννοια και κατάσταση που δυσκόλευε το κράτος, καθώς επέτρεπε στο πανεπιστήμιο να υφίσταται ως αυτόνομο έδαφος μέσα στα ίδια του τα όρια. Μετά την κατάργησή του περνάμε στο επόμενο βήμα, την αστυνομοκρατία και την πειθάρχηση που λύνει ακόμα περισσότερο τα χέρια της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης στο να επιβληθεί και να μετατρέψει τη δημόσια παιδεία σε αυτό που ονειρεύεται, σε κομμάτι της αγοράς, πηγή κέρδους των ιδιωτών και μηχανή παραγωγής εξειδικευμένων επαγγελματιών και τεχνοκρατών. Μετά την άγρια καταστολή στο δρόμο καθ' όλη τη διάρκεια της

πανδημίας, περνάμε στη βίαιη επιβολή του δόγματος νόμος και τάξη στα πανεπιστήμια, ώστε να εμπεδωθεί σε όλους τους τομείς ποιος έχει το πάνω χέρι.

Τα πρόσφατα γεγονότα στο Α.Π.Θ. αποδεικνύουν περίτρανα πως ο αληθινός ρόλος της πανεπιστημιακής αστυνομίας δεν εντοπίζεται στην πάταξη της γενικής και αόριστης ανομίας και εγκληματικότητας που έχει γίνει καραμέλα στα χείλη της κυβέρνησης. Οι φοιτητές ξυλοκοποούνταν άγρια μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου, ενώ οι έμποροι ναρκωτικών συνέχιζαν ανενόχλητοι τη δουλειά τους λίγα μέτρα μακριά. Στην πραγματικότητα, το Κράτος θέλει να απαλλαγεί από ο,τιδήποτε δεν μπορεί να οριοθετήσει. Να απαλλαγεί από ο,τιδήποτε γεννά το διαφορετικό, το συλλογικό και την αντίσταση στο κυρίαρχο. Εν πολλοίς, να απαλλαγεί από τους εσωτερικούς του εχθρούς. Έτσι μπορεί να εξηγηθεί και η συνεχής ενίσχυση της αστυνομίας με προσωπικό, καθώς και η αναβάθμιση του εξοπλισμού της ΕΛ.ΑΣ., ως ενίσχυση του κράτους αλλά και ως φόβητρο απέναντι στους ιδεολογικούς αντιπάλους του.

Παράλληλα, το θέμα της πανεπιστημιακής αστυνομίας έχει διαστρεβλωθεί πλήρως από τα Μ.Μ.Ε. Στο ευρύ κοινό, που δεν έχει άμεση σχέση με το πανεπιστήμιο, προβάλλεται πως όλα συμβαίνουν για τη δημιουργία μιας βιβλιοθήκης, φυσικά προς όφελος των φοιτητών και πως απλά κάποιοι μπάχαλοι δεν τη θέλουν εκεί. Έτσι, βρισκόμαστε μπροστά στην εξής ειρωνική και προκλητική συνθήκη: μιλάνε για τη δημιουργία μιας βιβλιοθήκης άνθρωποι που όχι μόνο δεν έχουν δώσει ούτε θα δώσουν ποτέ την ελάχιστη χρηματοδότηση για ουσιαστικές πανεπιστημιακές ανάγκες, αλλά και που επιδιώκουν συνολικά τη συστηματική υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας και εκπαίδευσης. Ταυτόχρονα, μιμούμενο τα υπόλοιπα νεοφιλελεύθερα κράτη, το ελληνικό κράτος υποχρηματοδοτεί το πανεπιστήμιο και την έρευνα από τη μία, και υποστηρίζει ότι η εξασφάλιση χορηγιών από ιδιώτες αποτελεί μονόδρομο από την άλλη. Μέσα σε αυτόν τον παραλογισμό έρχεται να προστεθεί και η απόπειρα κανονικοποίησης της αστυνομοκρατίας στα πανεπιστήμια με το αφήγημα “αν δεν έχεις

κάνει κάτι κακό γιατί φοβάσαι τους μπάτσους στο πανεπιστήμιο;''

Με αυτή την πραγματικότητα έρχονται αντιμέτωποι καθημερινά οι άνθρωποι της πανεπιστημιακής κοινότητας, που όχι απλά επιθυμούν, αλλά και αγωνίζονται για ένα ελεύθερο και προσβάσιμο πανεπιστήμιο. Οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζονται συχνά ως μίζεροι που πάντα διαμαρτύρονται για κάτι, ως βάνδαλοι, τρομοκράτες, και όπως δήλωσε πρόσφατα ο πρωθυπουργός ως επαγγελματίες τραυματίες.

Παρατηρείται, όμως και μια ακόμα αντίφαση της ελληνικής πραγματικότητας. Ενώ από τη μία η ελληνική κοινωνία σε κάποιες περιπτώσεις εχθρεύεται την αστυνομία, από την άλλη τη θεωρεί απαραίτητη όταν συγκρούεται με τους ιδεολογικούς της εχθρούς. Βλέπουμε, για παράδειγμα, ανθρώπους οι οποίοι ουδεμία σχέση έχουν με το πανεπιστήμιο και το τι πραγματικά συμβαίνει εκεί, να μιλούν με μένος για τους παραπάνω αναρχικούς, αριστερούς, μπάχαλους, απλά και μόνο επειδή τους θεωρούν πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι άνθρωποι που πολλές φορές έχουν βιώσει προγενέστερα οι ίδιοι την καταστολή της αστυνομίας (π.χ. συλλαλητήρια για το Μακεδονικό).

5, Προτάγματα -αντιστάσεις

Αναλογιζόμενοι/ες την πραγματικότητα στην οποία ζούμε, καταλαβαίνουμε πως μόνη λύση για να δομήσουμε έναν κόσμο απαλλαγμένο από την επιβολή, το φόβο και την εκμετάλλευση της εξουσίας σε κάθε πεδίο της ζωής μας είναι να δημιουργήσουμε τις δικές μας αντιστάσεις και κοινότητες αγώνα. Τόσο για μια παιδεία στην οποία θα κατέχουμε έναν ενεργό ρόλο και για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό πανεπιστήμιο, όσο και για μια ευρύτερη κοινωνία ελεύθερη και συμπεριληπτική. Μια τέτοια αλλαγή δεν μπορεί παρά να επέλθει μέσω της αλληλεπίδραση και των συλλογικών διαδικασιών, οι οποίες μπορούν να επιτευχθούν μόνο μέσα στον ζωτικό δημόσιο χώρο. Βγαίνοντας σιγά σιγά από μια συνθήκη όπου η απομόνωση και η πειθάρχηση υπήρξαν εντονότερες από ποτέ και αντιστεκόμενοι/ες στην αποξένωση και

την ιδιώτευση του νεοφιλελευθερισμού, το κυριότερο συλλογικό πρόταγμα μας δεν είναι άλλο από την αλληλεγγύη και τη συλλογική επαναδιεκδίκηση του συνόλου του δημόσιου χώρου. Ας αγωνιστούμε για την αξιοποίησή του ως πεδίου ανάδειξης μιας μορφής ζωής που δεν είναι απλά επιβίωση, αλλά μια ζωή άξια να παλέψεις γι' αυτή, μια ζωή από κοινού!

Χειρονομία- Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Κρατική καταστολή και βία: Η περίπτωση της Κύπρου

των Γιώργου Κατάλιακου και Γιώργου Αναστασίου

Ένας χρόνος -και λίγο- από τις τεράστιες κινητοποιήσεις στην Κύπρο του κινήματος “Ως Δαμέ” ενάντια στην καταστολή. Η Βαβυλωνία δημοσιεύει σήμερα ένα άρθρο – αναδρομή σε τρία μεγάλα κινήματα της κυπριακής κοινωνίας τα τελευταία δέκα χρόνια, που προέκυψαν έπειτα από κρεσέντο αστυνομικής αυθαιρεσίας στο νησί.

Εισαγωγή:

Η διαχείριση της σημερινής υγειονομικής κρίσης από το κράτος, μέσα από την εφαρμογή έκτακτων αυταρχικών διαταγμάτων, αποτελεί το επιστέγασμα της άσκησης κρατικής βίας κατά της κοινωνίας. Ζούμε στιγμές που το κράτος αποκαλύπτει αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή το όργανο επιβολής της τάξης και της ταξικής κυριαρχίας: ο έλεγχος της ανθρώπινης κινητικότητας ρυθμίζεται μέσω της αποστολής sms στο κράτος, οι κοινωνικές συναθροίσεις επιτρέπονται μόνο όταν πρόκειται για εκκλησιασμούς και παρελάσεις (είτε με υπουργική εντολή είτε χωρίς), ενώ τα εργασιακά κεκτημένα κατακεραυνώνονται στην σκιά ενός ακόμη μετασχηματισμού της αγοράς εργασίας. Χιλιάδες

εργαζόμενοι οδηγούνται στην ανεργία, ενώ το ιατρικό-νοσηλευτικό προσωπικό καλείται να σηκώσει στις πλάτες του τις ανεπάρκειες ενός παραπληγικού συστήματος δημόσιας υγείας. Και όλα αυτά με φόντο το άλυτο κυπριακό πρόβλημα που βολεύει και συμφέρει τις ντόπιες προνομιούχες ελίτ, οι οποίες συντηρούν τον εθνικισμό, αναπαράγοντας απορριπτισμό και διχοτομικές πολιτικές.

Εν εποχή πανδημίας, λοιπόν, το κράτος θωρακίζεται με περισσότερη αστυνόμευση και ελέγχους, χρησιμοποιώντας όλα τα δυνατά μέσα που δύνανται να του εξασφαλίζουν τον απόλυτο έλεγχο επί της κοινωνίας. Πιο πρόσφατη εξέλιξη η επιστράτευση 260 ανέργων από το Κυπριακό υπουργείο ενέργειας με σκοπό την επόπτευση της τήρησης των μέτρων στους χώρους εργασίας. Η ατμόσφαιρα μυρίζει χημικά, ενώ τα κράτη ανά το παγκόσμιο, ανάγουν την άσκηση βίας σε πολιτική πειθάρχησης των σωμάτων και των μυαλών των πολιτών τους.

Το κράτος επιβάλλει συνεχώς νέα καθεστώτα έκτακτης ανάγκης και εξαίρεσης που αιτιολογούν την καταστολή. Κάθε νέα κρίση αυξάνει την ένταση του κατεπείγοντος και την ανάγκη διαχείρισης, προχωρώντας σε αυταρχικότερες δράσεις, οι οποίες παγιώνουν την καταστολή σε όλες τις έκφανσεις της κοινωνικής ζωής. Για να επιτευχθεί αυτό, είναι αναγκαία συνθήκη η εξασφάλιση της συναίνεσης από ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας. Για να δομηθεί αυτή η συναίνεση ενεργοποιούνται μηχανισμοί όπως τα ΜΜΕ, τα οποία αναλαμβάνουν την προώθηση της ιδεολογικής ηγεμονίας των αντιλήψεων των κυρίαρχων ελίτ. Οι νέες εξελίξεις στις κοινωνίες μας καταδεικνύουν ότι η καταστολή εντείνεται, παγιώνεται και εμβαθύνεται με σκοπό την παραγωγή της νέας κανονικότητας, ασφαλέστερης και πιο προσοδοφόρας για την κυρίαρχη τάξη.

Πώς, λοιπόν, νοείται η κρατική βία στο φως της σημερινής συγκυρίας και πώς το «ιδιαιτέρο συμφέρον» της κυριαρχούσας τάξης παρουσιάζεται ως το «γενικό συμφέρον» ολόκληρης της κοινωνίας;

Σε αυτό το κείμενο περιοριζόμαστε στην ανάλυση τριών συμβάντων, τα οποία κατ' εμάς καταδεικνύουν την έκταση, την εξέλιξη και την ένταση της κρατικής καταστολής και της αστυνομικής βίας στην Κύπρο: (1) Κίνηση πολιτών ALERT (2009), (2) Occupy the buffer zone- Κατάληψη ζώνης κατάπαυσης του πυρός (2011), (3) Ως δαμέ- Ως εδώ (2021). Αυτές οι καταγραφές, θεωρούμε ότι συμβάλλουν στην διαμόρφωση μιας λεπτομερούς εικόνας για το τι εστί κρατική βία στην Κύπρο, εμπλουτίζουν την κινηματική εμπειρία και θέτουν επί τάπητος την ανάγκη να δούμε κριτικά το ζήτημα της κρατικής βίας και καταστολής. Αναδεικνύουν, επίσης, την διαδικασία εξέλιξης της καταστολής σε ένα νεοφιλελεύθερο πλαίσιο: Το κράτος αποδομεί τους τομείς υγείας και κοινωνικών παροχών, ανοίγοντας δρόμους στο Κεφάλαιο και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Την ίδια στιγμή, η αστυνομία ενισχύεται σε δυναμικό, εξοπλίζεται τόσο υλικοτεχνικά όσο και τεχνολογικά, επεκτείνοντας υπό τις σημερινές εξελίξεις το δόγμα «έλεγχος και ασφάλεια».

Ξυλοδαρμός φοιτητών-Κίνηση ALERT:

Τα ξημερώματα της 20^{ης} Δεκεμβρίου 2005 δύο φοιτητές βασανίζονται άγρια από αστυνομικούς στα πλαίσια της επιχείρησης για εντοπισμό του λεγόμενου «δράκου», ο οποίος επιτίθεται σε γυναίκες, αποπειράται να κλέψει και να βιάσει. Οι αστυνομικοί, στην δίκη που ακολουθεί, υποστηρίζουν ότι έπεσαν θύματα επίθεσης από τους φοιτητές, μερικοί από αυτούς μάλιστα έχουν το θράσος να ζητούν αποζημιώσεις, υποστηρίζοντας ότι κτυπήθηκαν εν ώρα καθήκοντος. Όλα αυτά μέχρι την εμφάνιση ενός video που αποκαλύπτει τα αίτια των αστυνομικών, οι οποίοι επί μια και πλέον ώρα βιαιοπραγούσαν κατά των δεμένων με χειροπέδες φοιτητών, δέρνοντας και σέρνοντάς τους στην μέση του δρόμου. Το επεισόδιο βιντεοσκοπείται από ανώνυμο γείτονα, παραδίδεται στην εισαγγελία, η οποία επιμελώς το αποκρύπτει, για να αποκαλυφθεί μήνες αργότερα από την εφημερίδα «Πολίτης».

Στην δίκη που λαμβάνει χώρα το 2009, τέσσερα χρόνια μετά το περιστατικό, το δικαστήριο αθώνει τους εμπλεκόμενους

αστυνομικούς, αρνούμενο να αναγνωρίσει το video ως επαρκές τεκμήριο. Αμέσως μετά την δημοσιοποίηση της απόφασης του δικαστηρίου και μέσω της αποστολής sms, αριθμός κόσμου μαζεύεται αυθόρμητα στο προαύλιο του δικαστηρίου, αποδοκιμάζει την απόφαση και ζητά την τιμωρία των αστυνομικών. Με σκοπό τον καλύτερο συντονισμό για μια ουσιαστική παρέμβαση απέναντι στην αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία, συγκροτείται η κίνηση πολιτών ALERT, *“μια κίνηση που έχει σκοπό την δραστηριοποίηση των πολιτών σε εγρήγορση απέναντι στην αυθαίρετη αστυνομική βία που ενδυναμώνεται συνεχώς από το δικαστικό της ξέπλυμα.”* [1]

Η ALERT, μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, ορίζει συντονιστικό σώμα και απευθύνει ανοικτό κάλεσμα σε όλους όσοι αντιδρούν κατά της κρατικής βίας και αυθαιρεσίας. Αμέσως το επόμενο διάστημα, οργανώνονται πορείες διαμαρτυρίας, εκδηλώσεις και συζητήσεις με κεντρικό θέμα την κρατική καταστολή και την αυθαιρεσία της εξουσίας υπό την σκιά των τρεχόντων κοινωνικό-πολιτικών παραγόντων που διαμορφώνουν την οικονομική κρίση. Εκατοντάδες κόσμου ευαισθητοποιείται, ενημερώνεται για την έκβαση της υπόθεσης των δύο φοιτητών και συμμετέχει ενεργά στις εκδηλώσεις που λαμβάνουν πλέον χώρα σε Παγκύπρια κλίμακα. Συζητείται, παράλληλα, το ζήτημα της κρατικής βίας υπό το πρίσμα της κρίσης και των κοινωνικών αντιστάσεων που όλο και εντείνονται σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο.

Πάμε τώρα στις ετυμηγορίες του δικαστηρίου για την υπόθεση των φοιτητών. Στις 29/03/2010, το Ανώτατο Δικαστήριο εξετάζει την έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης, αυτήν την φορά με άλλη σύνθεση του κακουργιοδικείου, το οποίο κρίνει ένοχους τους αστυνομικούς για το αδίκημα της πρόκλησης επίθεσης και πραγματικής σωματικής βλάβης. Οι αστυνομικοί καταδικάζονται σε 12 μήνες φυλάκιση με αναστολή. Το πειθαρχικό συμβούλιο της αστυνομίας με την σειρά του επιβάλλει ποινές «χάδι» στους 3 αστυνομικούς που πρωτοστάτησαν στον ξυλοδαρμό ίση με 8 ημερομίσθια, ποινές τις οποίες το ίδιο το συμβούλιο κρίνει

ανεπαρκείς, εξαναγκάζοντας τους 3, εν συνεχεία, σε παραίτηση. Η υπόθεση δεν τελειώνει εδώ, αφού οι 3 αστυνομικοί προσφεύγουν και πάλι στο Ανώτατο δικαστήριο κατά της απόφασης που τους υποχρεώνει σε παραίτηση. Και φτάνουμε πλέον στο σήμερα, 16 χρόνια μετά, με το δικαστήριο να εγκρίνει την επιστροφή των αστυνομικών στην υπηρεσία, επικαλούμενο την παρέλευση αρκετού χρόνου από την τέλεση των αδικημάτων, ισχυριζόμενο τον σωφρονισμό των κατηγορούμενων λόγω των υποτυπωδών ποινών εναντίον τους και των μεγάλων διαστάσεων που έλαβε η υπόθεση από τα μέσα μαζικής εξημέρωσης.[2]

Η κατάληξη αυτής της υπόθεσης επιβεβαιώνει περίτρανα, μια ακόμη φορά, το δικαστικό ξέπλυμα της αστυνομικής βίας. Η ανάδειξη αυτού του συμβάντος μπορεί να εξηγηθεί στην προκείμενη περίπτωση ως εξής:

- Η αστυνομική βία συγκαλύπτεται από την αστική νομιμότητα μέσα από μακρόσυρτες, πολύπλοκες διαδικασίες, κατανοητές ή ακατανόητες στους μη κατέχοντες την νομική σπουδή και σίγουρα επώδυνες για όλους όσοι την βίωσαν και την βιώνουν. Μπορεί αυτό να ακούγεται αυταπόδεικτο, αναγορεύεται ωστόσο η χρονοτριβή και η πολυπλοκότητα σε τέχνη του κυβερνάν, ιδιαίτερα όταν μιλάμε για πασιφανή κατάχρηση εξουσίας από πλευράς των οργάνων του κράτους.
- Η αστική εξουσία ξέρει καλά το πότε και το πώς να κατασκευάζει «δημοσίους κινδύνους», πόσω μάλλον, δε, να εντατικοποιεί την άσκηση βίας απέναντι σε οποιανδήποτε και οποιονδήποτε δεν συμπλέει με τα κυρίαρχα στερεότυπα, είτε αρνείται τις υποδείξεις της. Στην προκείμενη περίπτωση, η αναζήτηση του βιαστή «δράκου» από την κυπριακή αστυνομία, που παρεμπιπτόντως δεν βρέθηκε ούτε συνελήφθη ποτέ, σήμανε τον άνευ όρων έλεγχο, άσκηση λεκτικής και σωματικής βίας εις βάρος των φοιτητών. Οι φοιτητές στην προκείμενη περίπτωση, ταυτοποιούνται ως επικίνδυνοι πολίτες, ως ομάδα υψηλού κινδύνου.
- Η καταγραφή του ξυλοδαμού σε βίντεο προκάλεσε και προκαλεί δημόσια κατακραυγή. Η αστυνομία καταδικάστηκε

στα μάτια του λαού, η υπόθεση παρόλα αυτά έκλεισε αισίως για τους συγκεκριμένους αστυνομικούς που σήμερα περιπολούν στους δρόμους ανενόχλητοι με την βούλα του δικαστηρίου. Η οπτικοποίηση της αστυνομικής βίας τότε, όπως και τώρα, προκαλεί τον λαό. Τότε, όπως και τώρα, βλέπουμε σε ζωντανή μετάδοση ανθρώπους να πονάνε, να μην αναπνέουν και να πεθαίνουν στα χέρια των βασανιστών τους. Τότε, όπως και τώρα, βλέπουμε την κρατική πολιτική να δικαιολογεί και να ευνοεί την αστυνομική βία και καταστολή.

Occupy the Buffer Zone (Κίνημα κατάληψης της νεκρής ζώνης):

Στις 15/10/2011 ομάδα Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων ακτιβιστών, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος Occupy Movement, πραγματοποιούν δικοινοτική συνάντηση, θέλοντας να εκφράσουν και να μοιραστούν τις ανησυχίες τους γύρω από την τρέχουσα επικαιρότητα. Σε αυτό το πλαίσιο, το κυπριακό πρόβλημα γίνεται αντιληπτό ως ένα από τα πολλά συμπτώματα ενός άρρωστου παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, «*δωσίλογου για την περιχάραξη πολιτικών, κοινωνικών και ταξικών 'συνόρων' στην παγκόσμια κλίμακα.*»[3]

Η Λευκωσία, όντας μια πόλη με εμφανείς ιδιαιτερότητες, διαιρεμένη μεταξύ δύο κρατικών οντοτήτων και του έντονου εθνικού ανταγωνισμού που αυτό συνεπάγεται, αποτελεί γόνιμο έδαφος για την ανάπτυξη εναλλακτικών-ριζοσπαστικών δράσεων. Το κέντρο της παλιάς πόλης διέρχεται μια διαδικασία μετάβασης από την ανυποληψία και την απαξίωση, όπου βρέθηκε μετά τον πόλεμο του 1974, στον εξωραϊσμό και την υπερτίμηση, αφού πολλά κτίρια και γειτονιές ανακαινίζονται και οι αξίες των ακινήτων αυξάνονται κατακόρυφα.

Σε άμεση ανταπόκριση με το διεθνές κίνημα Occupy, η πρωτοβουλία διοργανώνει συναντήσεις και εκδηλώσεις στην νεκρή ζώνη, συγκεκριμένα στο οδόφραγμα της Λήδρας/ Lokmaci. Η πρωτοβουλία σιγά σιγά αποκτά μαζικότητα και έτσι στις 19/11 αποφασίζεται η κατάληψη του χώρου και η καθημερινή παρουσία

κόσμου στην νεκρή ζώνη. Κεντρικό αίτημα της κίνησης είναι να ζήσουμε όλοι οι Κύπριοι και μη μαζί σε μια Κύπρο ενιαία χωρίς στρατούς και νεκρές ζώνες. Σύντομα αποφασίζεται η επέκταση της κατάληψης στο παρακείμενο κτίριο της μονής Κύκκου, το οποίο οι καταληψίες μετατρέπουν σε κοινωνικό χώρο και χώρο διαμονής. Στην κατάληψη διοργανώνονται διάφορες κοινωνικές δράσεις και εκδηλώσεις μέχρι την 6^η Απριλίου όταν και η αστυνομία εισβάλλει στον χώρο βίαια και τον εκκενώνει.[4]

Πιο συγκεκριμένα, μέλη του αντιτρομοκρατικού ουλαμού, συνοδευόμενα από μέλη της υπηρεσίας καταπολέμησης ναρκωτικών, εισβάλλουν στην κατάληψη και συλλαμβάνουν 28 άτομα, μεταξύ αυτών και ανήλικα, ενώ 7 τραυματίζονται σοβαρά. Πολλά άτομα ξυλοφορτώνονται και συλλαμβάνονται με ασαφείς και ανυπόστατες κατηγορίες. Η βίαιη απάντηση στην κατάληψη εκ μέρους του Κυπριακού κράτους δεν ήταν τυχαίο γεγονός ούτε και μπορεί να θεωρηθεί ‘‘αυθαιρεσία’’ από κάποια άτομα του σώματος της αστυνομίας. Εντάσσεται στην ξεκάθαρη στρατηγική του κρατικού μηχανισμού που στόχο είχε να διαλύσει με κάθε μέσο την συγκεκριμένη κατάληψη.

Αυτό θα ήταν ανέφικτο, αν σε αυτή την διαδικασία βίας και καταστολής δεν εμπλέκονταν και άλλοι φορείς και μηχανισμοί εξουσίας. Τα ΜΜΕ, σε εντεταλμένη υπηρεσία, συκοφαντούν τους συμμετέχοντες, προσπαθώντας έτσι να από-πολιτικοποιήσουν τους σκοπούς της κίνησης και να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία : Παρουσιάζουν τους συμμετέχοντες ως περιθωριακά στοιχεία με παραβατική συμπεριφορά που ερωτοτροπούν ασύστολα (όργια κλπ.), προκαλούν φασαρίες και ζουν σε κακές υγειονομικές συνθήκες (είναι βρόμικοι).

Το αφήγημα αυτό συμερίζεται Ελληνοκυπριακή, Τουρκοκυπριακή ηγεσία και UNFICYP και μέσα σε αυτό το πλαίσιο εγκρίνεται η επιχείρηση του αντιτρομοκρατικού ουλαμού. Πάνοπλοι άνδρες της αντιτρομοκρατικής εισβάλλουν στο κτίριο με τα αυτόματα ανά χείρας, σκοπεύουν καταληψίες και μη με διόπτρες νυκτός, ασκούν ωμή βία, συλλαμβάνουν χωρίς καν να έχουν εξασφαλίσει ένταλμα

για εκκένωση του χώρου.

- Εκεί όπου ένα κοινωνικό κίνημα αμφισβητεί δεδομένες ισορροπίες ισχύος που εκφράζουν τις κυρίαρχες ελίτ, τότε αυτό ερμηνεύεται ως απειλή και δημόσιος κίνδυνος από μια ή και περισσότερες κρατικές οντότητες, ο οποίος οφείλει να εξαλειφθεί με κάθε μέσο. Η επιχείρηση εκκένωσης της κατάληψης δεν θα μπορούσε να γίνει εφικτή παρά μόνο με την συναίνεση κρατικών οντοτήτων και ειρηνευτικών δυνάμεων (Ελληνοκυπριακή, Τουρκοκυπριακή ηγεσία και UNFICYP).
- Η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης του κινήματος από διάφορους φορείς και μηχανισμούς εξουσίας προδιαγράφει τις διαδικασίες καταστολής του.
- Τα κρατικά όργανα είναι διατεθειμένα να υπερβούν νόμους και συνταγματικά πλαίσια στην ανάγκη να καταστείλουν ένα κοινωνικό κίνημα που θεωρείται απειλητικό ως προς την δικαιοδοσία τους: : Η επιχείρηση εκκένωσης έγινε χωρίς να τηρηθούν οποιαδήποτε συνταγματικά πλαίσια. Διενεργήθηκε σε περιοχή όπου δεν ασκείται αποτελεσματικός έλεγχος από καμία κρατική αρχή, χωρίς την έκδοση εντάλματος και χωρίς συγκατάθεση ιδιοκτήτη. Αυτό που μέτρησε ήταν μια τυπική συνεννόηση μεταξύ αντίπαλων κρατικών παρατάξεων.

Κίνημα «Ως δαμέ» -Δεν υπάρχει υγεία χωρίς ελευθερία:

Στις 20 Φλεβάρη 2021 παίρνει θέση η μαζικότερη διαδήλωση των τελευταίων δεκαετιών στην Κύπρο με την συμμετοχή δέκα χιλιάδων περίπου ανθρώπων. Η βίαιη καταστολή και η αστυνομική βαρβαρότητα που επιδείχθηκε εναντίον του κόσμου που συμμετείχε στην περασμένη πορεία της 13^{ης} Φλεβάρη, αποτέλεσε το επιστέγασμα μιας αυταρχικής κυβερνητικής πολιτικής που όλο και εντείνεται εν μέσω πανδημίας και συνεχών αποκαλύψεων πολιτικής και εκκλησιαστικής αυθαιρεσίας. Από την αποτυχημένη διαχείριση της πανδημίας, στα χρυσά διαβατήρια και τις αυθαίρετες πολιτογραφήσεις, στις οποίες εμπλέκεται τόσο το δικηγορικό

γραφείο του προέδρου Αναστασιάδη όσο και η εκκλησία, στην διχοτομική πολιτική της κυβέρνησης στο Κυπριακό και στις αντίξοες συνθήκες κράτησης μεταναστών στα σύγχρονα στρατόπεδα-κολαστήρια τύπου Πουρνάρα, όλα μαζί συνθέτουν ένα εκρηκτικό σκηνικό που φέρνει δυναμικά τον κόσμο στους δρόμους.

Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κυπριακού κράτους εξελίσσονται και εξειδικεύονται σε πολλά επίπεδα, έτσι που να απενεργοποιούν κοινωνικές συναθροίσεις, να εμποδίζουν την εξέλιξη και εξάπλωσή τους. Η «τεχνολογικοποίηση» της βίας περνά μέσα από την καταγραφή προσωπικών δεδομένων, σωματότυπων, χαρακτηριστικών προσώπου και ομιλίας, αριθμό συναθροισμένων, τήρηση αποστάσεων. Περνάει μέσα από την αποστολή μηνυμάτων, την αποστασιοποίηση, την προσήλωση στην εξ αποστάσεως εργασία, στην αναγγελία κρουσμάτων και θανόντων. Σε συνδυασμό με την εκπαίδευση αντιοχλαγωγικών ομάδων κρούσης και τον διαρκή εξοπλισμό τους, η αστυνομία εξελίσσεται σε πολεμική μηχανή, έτοιμη να τιμωρήσει οποιανδήποτε δεν συμμορφώνεται με τις κρατικές υποδείξεις, οποιανδήποτε δεν προάγει τον ατομικισμό σε τρόπο ζωής.

Μια πρώτη επίδειξη δύναμης από πλευράς κυπριακής αστυνομίας δόθηκε μετά το κάλεσμα από ομάδες αντιεξουσιαστών σε πορεία στις 28/11/20 με κεντρικούς άξονες την υγεία και την ελευθερία. Στον δρόμο παρατάσσονται οι αντιοχλαγωγικές δυνάμεις της αστυνομίας, η αύρα «Αίαντας», κλούβες και πολλοί ένστολοι, ο χώρος βιντεοσκοπείται από drone, ενώ ο κόσμος τραμπουκίζεται από μπάτσους, σε ένα κλίμα που μυρίζει έντονα κρατική καταστολή. Είχε προηγηθεί καμπάνια κατασυκοφάντησης της πορείας από τα ΜΜΕ και έφοδοι στα σπίτια ατόμων, θεωρούμενα από την αστυνομία ως ύποπτα για παρακίνηση σε διαμαρτυρία. Συγκεκριμένα, απαγγέλλονται κατηγορίες σε άτομα επειδή πόσταραν το event στο facebook, ενώ τα ΜΜΕ λασπολογούν εναντίον της πορείας, εξισώνοντας τους διαδηλωτές με αρνητές του κορωνοϊού. Η κατασκευή του «εσωτερικού εχθρού» από την κυβερνώσα δεξιά προϋποθέτει, όπως πάντα, την ανάλογη θεωρητική και πρακτική δικαιολόγηση, έργο που αναλαμβάνουν να φέρουν εις

πέρας τα ΜΜΕ: Σε εντεταλμένη υπηρεσία διαχέουν ψέματα, συκοφαντούν και στοχοποιούν τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Μιλούν για ακροαριστερούς αρνητές του κορωνοϊού με σκοτεινές ατζέντες που δήθεν στρατολογούν νεαρούς μαθητές, σε ένα ντελίριο εκφοβισμού της κοινωνίας και προσπάθειας δημιουργίας πολεμικού κλίματος.

Σε σχετική ανακοίνωση, την επαύριον της πορείας, οι σύντροφοι προαναγγέλλουν τις μέρες που έρχονται μιλώντας για την μη-παροδικότητα των μέτρων και μέσων καταστολής: Το κράτος δοκιμάζει τα όπλα του απέναντι σε κόσμο που επιμένει να διεκδικεί και να σκέφτεται, που αμφισβητεί της καπιταλιστικές πρακτικές ελέγχου της κοινωνίας. Ετοιμάζεται για τις οικονομικά δύσκολες μέρες που έρχονται...

Οι μέρες αυτές δεν αργούν να φανούν. Στις 13/02/21 με φόντο τα ταξίδια αναψυχής του προέδρου Αναστασιάδη στις Σεϋχέλλες, τις δολιοφθορές και κατεδαφίσεις διατηρητέων σπιτιών στο κέντρο της Λευκωσίας από την Εκκλησία και την επιβολή αυστηρών μέτρων κατά της πανδημίας, ομάδες του αντιεξουσιαστικού χώρου και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς καλούν σε εκδήλωση διαμαρτυρίας στο κέντρο της Λευκωσίας. Με κεντρικό σύνθημα «Ως δαμέ» («Ως εδώ») την εναντίωση στην διαφθορά, τον αυταρχισμό και την καταστολή, ζητούν την εδώ και τώρα παραίτηση της κυβέρνησης. Η κυπριακή αστυνομία σαν απάντηση παρατάσσει, και αυτή την φορά, πάνοπλο τον αντιοχλαγωγικό ουλαμό της, διμοιρίες της ΜΜΑΔ, το τεθωρακισμένο ρίψης νερού «Αίαντας». Μόνο που αυτή την φορά επιτίθενται εναντίον της σχετικά μικρής συγκέντρωσης, ξυλοκοπούν διαδηλωτές, ρίχνουν χημικά. Μπλοκάρουν όλους τους δρόμους που οδηγούν στην συγκέντρωση, τραμπουκίζουν κόσμο, συλλαμβάνουν. Πολλοί οι τραυματισμοί, με σοβαρότερο αυτόν που προήλθε από στοχευμένη ρίψη νερού στο πρόσωπο από τον «Αίαντα» προς διαδηλώτρια: Αυτή την φορά κάνουν πράξη τις απειλές τους, ασκώντας ωμή βία εις βάρος των συγκεντρωμένων και κόσμου που προσεγγίζει το σημείο. Η μέχρι πρότινος επίδειξη ισχύος της αστυνομίας στο κάλεσμα της 28/11 γίνεται πράξη, με την άσκηση ωμής φυσικής βίας εις βάρος διαδηλωτών, με μάρτυρες

τους τηλεοπτικούς φακούς και τον κόσμο που παλεύει με τους αστυνομικούς. Η επόμενη μέρα βρίσκει τους υπεύθυνους της επιχείρησης αστυνομικούς να αλληλοκατηγορούνται σε σχέση με τα επεισόδια, ενώ οι αντιοχλαγωγικές ομάδες επιστρέφουν τις στολές τους στο αρχηγείο της αστυνομίας, παραπονούμενοι για έλλειψη πολιτικής και υπηρεσιακής κάλυψης.

Φτάνουμε, έτσι, σε μια ίσως από τις πιο μεγάλες πορείες που έγιναν ποτέ στην Κύπρο, αμέσως την επόμενη εβδομάδα 20/02/21. Ως απάντηση στην αστυνομική βία και καταστολή, περίπου δέκα χιλιάδες κόσμο κατακλύζουν τους δρόμους της Λευκωσίας. Το συντονιστικό της πορείας «Ως δαμέ» καλεί εκ των προτέρων την αστυνομία να μείνει μακριά από την κινητοποίηση, αναλαμβάνει την περιφρούρηση της πορείας και την τήρηση των προβλεπόμενων μέτρων (αποστάσεις, μάσκες κλπ.). Η πορεία στρέφεται κατά της αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας, έχει έντονο ταξικό και αντιφασιστικό χαρακτήρα, προτάσσει την επανένωση του νησιού, καταγγέλλει το πολιτικό και εκκλησιαστικό κατεστημένο. Καταγγέλλει, επίσης, την αυταρχική διαχείριση της πανδημίας. Κύριο αιτήμά της η εδώ και τώρα παραίτηση της κυβέρνησης και η καταγγελία της αστυνομικής βίας.

Αντί επιλόγου:

Κλείνοντας παραθέτουμε κάποιες παρατηρήσεις σε σχέση με την έκταση, εξέλιξη και ένταση της κρατικής βίας στην Κύπρο. Η κρατική βία είναι εγγενές στοιχείο των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και ταξικής κυριαρχίας, σε κάθε περίπτωση ωστόσο ξεχωρίζουμε την ιδιαιτερότητά της ανάλογα με τις κοινωνικές συντεταγμένες του χώρου και της συγκυρίας στην οποία αναφερόμαστε:

- Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους έχουν περάσει σε μια νέα φάση τεχνολογικοποίησης των μέσων ελέγχου και καταστολής. Η διαθεσιμότητα, η σάρωση προσωπικών δεδομένων, η απαρίθμηση αυτών, αποτελούν διαδικασίες ταυτοποίησης των πολιτών, κατηγοριοποίησής τους σε υπάκουους και επικίνδυνους. Ο κρατικός έλεγχος έχει

περάσει πια σε νέα φάση, τα όπλα του βρίσκονται σε λειτουργία, περνώντας από τις παρακολουθήσεις πολιτών μέχρι την ωμή άσκηση βίας επί σωμάτων.

- Το στίγμα του κρούσματος στην εποχή της πανδημίας προσθέτει άλλη μια κατηγορία στις ήδη υπάρχουσες πολιτικά και κοινωνικά αποκλίνουσες κατηγορίες. Η επιδημιολογική εικόνα του κρούσματος στα μάτια της εξουσίας, τείνει να συνυφαίνεται σε συνάρτηση με τις πολιτικές του πεποιθήσεις και δράσεις.
- Η οπτικοποίηση της κρατικής βίας ουδόλως εμποδίζει την εξουσία να εκφράζεται με τον πιο προκλητικά χυδαίο και επιθετικό τρόπο, είτε εναντίον μεμονωμένων ατόμων (περίπτωση φοιτητών) είτε εναντίον διαδηλωτών. Υπό αυτό τον φακό, μιλάμε για μια ακόμη διαδικασία δημιουργίας και αναπαραγωγής της δικής της «αποδεκτής αλήθειας» όσο μακριά και να βρίσκεται από την εκτίμηση της κοινωνίας.

Υποσημειώσεις

[1] <https://alertcy.wordpress.com>.

[2] <https://politis.com.cy/politis-news>.

[3] «Καταδικάζοντας τον καπιταλισμό, ο οποίος έχει εισχωρήσει στην καθημερινότητα και στις κοινωνικές μας σχέσεις επηρεάζοντάς τις αρνητικά, καταδικάζουμε παράλληλα την ύπαρξη διαχωριστικών γραμμών και πολέμων, αφού είναι αποτέλεσμα πολιτικών, οικονομικών και εθνικών συμφερόντων που συντηρούνται μέσα στο σύστημα αυτό. Για αυτό το λόγο, οι δράσεις μας στηρίζονται σε εναλλακτικούς τρόπους αυτοσυντήρησης, αυτό-οργάνωσης και ψυχαγωγίας.» (Από εκτυπωμένη ανακοίνωση που διανέμεται στον χώρο της κατάληψης)

<http://occupythebufferzone.wordpress.com>

[4] Για λεπτομερείς αναλύσεις του κινήματος Occupy the Buffer Zone:

Murat Erdal Ilıcan, "The Occupy Buffer Zone Movement, Radicalism and Sovereignty", *Cyprus Review* 25(1):55-79.

Παυσανίας Καραθανάσης, Μέρος τέταρτο, 10.2. Κίνημα κατάληψης της Νεκρής Ζώνης / Occupy the Buffer Zone (OBZ): Μια κοινότητα στο ενδιάμεσο: 388-406 στο «Από τα κάτω δραστηριοποίηση και έξοδος από την οριακότητα: Δημόσιες εκδηλώσεις και δράσεις στην εντός των τειχών Λευκωσία».